

ἀλλὰ συχνὰ νὰ ἀλλάττωνται τὰ Πρόσωπα, καὶ νὰ μὴ μένωσι ἄργοι οἱ Ὑποκριταὶ ἀκροώμενοι ἀλλήλους τῶν ἐπὶ πολὺ.

Ἐκφρασις τῆς Κωμωδίας.

Ἡ δὲ Ἐκφρασις τῶν Κωμικῶν Δραμάτων πρέπει νὰ γίνηται διὰ Στίχων, καθὼς εἰς τὸ Τρίτου προελέχθη Κεφάλαιον· τινὲς ὅμως θέλουσιν ὅτι διὰ τὴν Σύστασιν τοῦ Γελοίου νὰ λαμβάνηται εἰς Χρήσιν ὁ Πεζὸς, καὶ συνήθως τρόπος τοῦ λέγειν· πλὴν τὸν Γελοῖον δὲν λείπει καὶ ἀπὸ τὴν Στιχουργίαν, μάλιστα καὶ περισσεύει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, βοηθούμενον καὶ ἀπὸ τὴν Σιχουργικὴν Ἠθύτητα· ἡ δὲ τοιαύτη Θεήσις εἶναι ἀπλή Πρῶσις τῆς Ἀφύιας τοῦ Ποιητοῦ.

Διαίρεσις τῆς Κωμωδίας.

Οἱ Παλαιοὶ ἐσυνήθισον νὰ διαιρῶσι τὴν Κωμωδίαν εἰς πέντε Δράματα· καὶ ἕκαστον Δράμα εἰς ὀκτὼ Σκηνὰς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ· καὶ πρὸς τὸ τέλος ἕκαστου Δράματος ἐποίησιν Παρέκβασιν ὁ Χορὸς, καὶ ἐμελώθει, ἢ καὶ συνεχόρευε μετὰ τὴν Συμφωνίαν τῶν Μουσικῶν Ὀργάνων, ἕως οὗ νὰ γένη ἡ χρειώδης Ἐτοιμασία διὰ τὴν Ἐναρξιν τοῦ ἀκολουθοῦντος Δράματος. Οἱ δὲ Νεώτεροι εἰς τρία τὴν διαιροῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ· καὶ ἀπὸ τοῦ Χοροῦ μόνην εἰσάγουσι τὴν δὲ Ὀργάνων Μουσικὴν κατὰ τὸ πλεον, ὡς καὶ προλαβόντως ἐλέχθη.

Σάτυρα, ἢ Ῥυμάς, Ἐίδος ὑπαγόμενον εἰς τὴν Κωμωδίαν.

Ἦπάγεται εἰς τὴν Κωμωδίαν καὶ ἡ Σάτυρα· ἥτις εἶναι μία μερικὴ Μίμησις Λόγων, καὶ Πράξεων, περιπαικτικῶς παρασκευαζομένη κατὰ τὸ Ἀξιογέλασον. Αὕτη δὲν καταγίνεται νὰ

παραστή τὰ μεταξὺ πολλῶν τιῶν Προσώπων συμβάντα εἰς τρόπον Δραματικὸν μετὰ Διαλόγους, ἀλλὰ περιπαίξει τὰ κατὰ μέρος Ἐλαττώματα καὶ ἐνὸς ἕκαστου, καὶ πολλῶν ὁμοῦ· καὶ ζωγραφίζοντα αὐτὰ τεχνικῶς καὶ μετὰ Τρόπον αἰσχροῦ, καὶ μετὰ ἀναιδέεις Ἀνιμίσεις, ἀναφανδὸν ὑβρίζει, καὶ ἀσχημολογεῖ, καὶ εἰς τὴν Ὑπόληψίν του ἕκαστου καταδάκνει καὶ γελοιωδῶς διεγείρει, καὶ φέγει καὶ Λόγους, καὶ Πράξεις καὶ Ἡθῆ, καὶ Ἐθῆ, καὶ Γένη, καὶ Ἀνατροπὰς, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα καὶ ἐνὸς ἕκαστου κατὰ μέρος, καὶ κοινῶς πάλιν, Οἰκίας δηλαδὴ, καὶ Φατρίδος, καὶ Ἐθνοῦς ὁλοκλήρου· καὶ διὰ τὴν τοσαύτην Ἀναιδείαν τῆς ὠνομάσθη καὶ Σάτυρα, ἀπὸ τοῦ Σατύρου τοῦ αἰσχροῦ καὶ ἀτέμνου Χορευτοῦ τοῦ Διούσου· ἀπὸ δὲ τοῦ κατ' ἡμᾶς προσέτι καὶ Ῥυμάς ὀνομάζεται, διὰ τὸ νὰ περιέχη Αἰσχρολογίας κατὰ τὸ Ἡθος τῶν ἐπιπολαζόντων εἰς τὴν Ἀγορὰν, καὶ τὰς Ῥύμας· κατὰ γὰρ δὲ ἀπὸ ἐκείνης τῆς Ἀμάξης τῶν ἀρχαίων Ποιητῶν, εἰς τὴν ὁποίαν αὐτοὶ, τελομένης τῆς Ἐορτῆς τοῦ Διούσου, ἐπικαθήμενοι περιήρχοντο, καὶ μιμούμενοι τοὺς Σατύρους ἐχόρευον, καθὼς ἐκείνοι, καὶ αἰσχροῦς ἐκωμώδουν καὶ περιεπαίζον τὰ ἕκαστων Ἐλαττώματα, καὶ ὑβρίζου, καὶ ἐβλασφήμου τοὺς πάντας μετὰ πολλὴν Ἀθυρονομίαν, ὡς καὶ Παροιμία ἔμεινε τὸ «ἐξ Ἀμάξης λαλεῖν» λεγομένη ἐπὶ τῶν αἰσχροῦς ὑβριζόντων, καὶ κακολογούντων κατὰ τῆς τάσεως.

Πλὴν ἂν καὶ τοιαύτη τις εἶναι ἡ Σάτυρα, ἀναιδῆς καὶ ὑβριστικὴ, ὅμως ὁ Σκοπὸς τις κυρίως πρὸς Ὠφέλειαν ἀποβλέπει· ἐπειδὴ πολεμεῖται παρ' αὐτῆς ἡ Κακία, καὶ τὰ παράλογα· καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ περιέχη εἰς ἑαυτὴν καὶ κάποιαν Ἀλήθειαν, καὶ νὰ μὴ εἶναι ἀπλή Ὀρμη τῆς Λοιδώρου Γλώσσης τῶν φιλοσοφούντων Ποιητῶν. Πρέπει προσέτι νὰ εἶναι καὶ Ἠθουκὴ, ὅπως ἤθελεν εἶναι ὑποφερτὴ, καὶ ἀρέσκουσα· διὸ καὶ εἰς τὰς